

στροφῆς τοῦ ὄρυγξου δλοκλήρου μάλλον ἢ τὴν ἐπιστομήσιν τῶν φράτων, ἐνόσφ καὶ ἡ ἐλαχίστη ἔμεναν ἐλπίς τῆς σωτηρίας ἔστω καὶ ἐνὸς μόνου ἐργάτου.

Πλῆθος ἀνθρώπων, φερόντων τὰ ἀνάγκαια ὅλα πρὸς σωτηρίαν τῶν δυστυχῶν τούτων, συνάδευσε τὸν Φραγκίσκον. Πρῶτος δίδει τὸ παράδειγμα τῆς ἀφοσιώσεως καὶ καταβαίνει εἰς τὸ ὄρυγεῖον. καταγινόμενος, νὰ περιορίσῃ πανταχόθεν τὸ πῦρ (1) καὶ νὰ ἀνοήξῃ τοῦ σωροῦ ἐκείνους, ὅσοι ἔφραττον τὴν εἰσόδον τῶν στοῶν, ὅπου εὔρον ὧ· εἰς αὐτοὺς ὅσους ἐζήτουν.

Ἡ πυρκαῖα δὲν εἶχεν ὁσπὴν ἐφ' ἑαυτῇ· ἔκτασιν, ἀλλ' αἱ πτώσεις τοῦ χώματος ὑπῆρχον φρικώδεις. Μετὰ ἀπεριγράπτους κόπους καὶ χάρις εἰς τὴν τύχην τὴν ὀδηγήσασαν εὐτυχῶς τὰς ἐρεῦνας, κατάρθωσαν νὰ φθάσωσι μέχρις ἐκείνων οὐ· ἐζήτων νὰ σώσωσιν ἀπὸ τοῦ θανάτου.

Πλῆθος αὐτῶν ἀπῆλθον καὶ πολλοὶ δὲν ἐδεῖκνυν σημεῖτα ζωῆς· ἐνεκα τῶν πληγῶν τῶν ἄλλ' ἢ τύχη ὅλων ἐγένετο γνωστὴ ἐπὶ τέλους, ἐκτὸς ἐνὸς καὶ μόνου προσώπου... τῆς Ἀννης!..

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

(Συνέχεια ἴδε φυλ. 59.)

Ὅτε ἡ κυρία Δενοῦερν εἰσῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον κῦχαριστήθη ἅμα καὶ ἐθαύμασεν εὐροῦσα τὸν ἱατρόν... εἶχεν ὑποθέσεις τινὰς εἰς Αὐτὸν καὶ ἤλθε νὰ μάθῃ περὶ τῶν φίλων του. Ἡ κυρία Δενοῦερν τοῦ διηγήθη μ' ὅλην τὴν προθυμίαν νοεράς ἐντυπώσεως, πᾶν τὸ ὅποιον συνέβη εἰς τὸ παρεκκλήσιον τῶν Φουρδιέρων.

— « Ἰδοὺ λυπηρὰ σύμπτωσις, εἶπεν ὁ ἱατρός.

— Σύμπτωσις! ἐφώναζεν ὁ Λεωνῆς μ' ὅλον τὸ ἀνερέθιστον τοῦ πάθους του, εἶναι μία συνάντησις θαυματουργὸς διαταχθεῖσα παρὰ τοῦ οὐρανοῦ αὐτοῦ,

— Ὡ! δὲν ἀμφιβάλλω περὶ τούτου, ἀπεκρίθη ὁ ἱατρός ὑποτονόησας ἐντὸς τῶν ὀδόντων του· εἰς τοῦτον τὸν τόπον ὑπάρχουν τέσσαρες γυναῖκες πρὸς ἓνα. Τοῦτο εἶναι μία ἀτυχία. Μετὰ ταῦτα λαβὼν τὸ ἀκροχειρίδιον τοῦ Λεωνῆ εἶπε μεγαλοφώνως· ὁ σφυγμὸς ἀνήσυχος... ἀτακτος... σκληρὸς... θερμαινόμεθα εἰσέτι. Πρέπει νὰ κλιθῇ, τέκνον μου. Ἐγὼ θὰ συνδιαλεχθῶ ὀλίγον μετὰ τῆς μητρὸς σου.

Ὁ Λεωνῆς ἀνεχώρησε, ὁ καλὸς ἱατρός ἔλαβε λεπτομερεστέρας ἐκθέσεις παρὰ τῆς Κ. Δενοῦερν

(1) « Ὅτε τοιαύτη πυρκαῖα ἐκραγῇ πρέπει νὰ τὴν περιορίσωσι διὰ τείχων ἐκ χώματος καὶ κεραμικοῦ ἀργίλου».

διὰ νὰ δυνήθῃ τέλος· νὰ μάθῃ ὅποια ἦτο ἡ νέα αὕτη ἢ ὁμοιάζουσα τὸσον δυστυχῶς τὴν Παρθένον Μαρίαν.

Ἡ Κ. Δενοῦερν ἐφώναξε « εἰπῆτε τὸσον εὐτυχῶς! Διότι ὁ υἱός μου δὲν ἤθελε τὴν νυμφευθῇ. Νομίζω ὅτι εἶναι γάμοι γεγραμμένοι ἐν τῇ οὐρανῷ καὶ ἐν πᾶσι τῇ αἰωνιότητι.

» Ἀμήν! ἀπεκρίθη ὁ ἱατρός λαμβάνων τὴν ῥάβδον καὶ τὸν πλόν του.

Ὅτε ὁ δόκτωρ... ἐπανῆλθε παρὰ τῇ Κ. Δενοῦερν εἶχεν ὕψος τὸσον σοβαρὸν ὥστε αὕτη κατετρόμαξεν.

— Ἄ! ἱατρε, εἶπε, εἶμαι βεβαία ὅτι τίποτε δὲν ἐμάθετε.

— Δὲν ἦτο δύσκολον, ἀπεκρίθη, νὰ μάθω ποία εἶναι ἡ νέα κόρη τὴν ὅποιαν ἀπνητῆσθε χθές.

— Τότε εἶναι αὕτη κόρη πτωχῆς οἰκογενείας καὶ ὀλίγον τιμίας!

— Τοῦναντίον οἱ γονεῖς τῆς εἶναι εὐκατάστατοι καὶ καλῆς θέσεως.

— Εἶναι λοιπὸν κακοαναθρεμμένη, κακοῦ χαρακτῆρος!

— Οὐδαμῶς, εἶναι εὐεῖδης...

— Διατὶ ἔχετε τοῦτο τὸ καταπεπληγμένον ὕψος! Ἄ! θεέ μου εἶναι πεπρωμένον.

— Ὅχι, ὄχι! χιλιάκις ὄχι! Πρὸς τί τὸ ὄφελος νὰ κάμετε χιλιάδας ὑποθέσεων ἀντὶ νὰ μὲ ἀκούετε ἡσύχως Ἀκούσете. Ἡ νέα κόρη εἶναι δέκα πέντε ἐτῶν, κατέχει πᾶν τὸ ἀνῆκον εἰς τὸν υἱόν σας. Ἀλλ' εἶναι στηθική.

— Ἄ! δυστυχὲς τέκνον μου! ἐστέναξε κλαίουσα ἡ κυρία Δενοῦερν.

— Ἐλθέ! εἶπεν ὁ ἱατρός ἐγειρόμενος ἐκ τῆς καθέδρας του καὶ λαμβάνων ὑπερμεγεθὲς ῥόφημα ταμβάκου, διότι δὲν εὐαρεστοῦμαι νὰ σᾶς βλέπω δακρυρροοῦσαν διὰ νέαν πάσχουσαν ἐκ πνευμονικῆς φυματώσεως. Τὶ διάβολο! Τοῦτο βλέπομεν καθ' ἑκαστην! Ἄλλως δὲν πρόκειται νῦν ποσὼς περὶ αὐτῆς ἀλλὰ πρόκειται περὶ τοῦ Λεωνῆ σας, τὸν ὅποιον πρέπει νὰ ἀπαγάγωμεν ἀπ' ἐδῶ τὸ ὀγληγορώτερον.

— Βεβαίως πρέπει νὰ ἐπιστρέψετε εἰς Χαλάν, παρευθὺς.

— Ὅχι, ὄχι, διότι θὰ διαλογίζεται ἐκεῖ τὴν μάιναν του. Ἐχει ἀνάγκη σκαναστροφῶν. Φέρετέ τον εἰς τὰ λουτρά τῆς Αἴγης.

— Ἄ, θεέ μου, ἱατρε, εἰς τὴν Σαβόννη!

— Ἀναμφιβόλως εἰς τὴν Σαβόννην. Τὶ σᾶς κάμνει τοῦτο, ἐάντι ἦναι ἀναγκαῖον εἰς τὸν υἱόν σας. Πηγαίνομεν, τοῦτο συμφέρει, ἐπ' ἀνέρχομαι νὰ γευματίσω μεθ' ὑμῶν μετὰ μίαν ὥραν. Ἀπὸ τοῦδε ἐτοιμάσετε τὸν Λεωνῆν, εἰπέτε του ὅτι εἶναι πολὺ νέος νὰ νυμφευθῇ· ὅτι γνωρίζετε τὸ ὄνομα καὶ τὴν οἰκογένειάν τῆς δεσποσύνης καὶ ὅτι τὰ πάντα θέλουν διορθωθῇ μετὰ καιρὸν, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του· ἀλλ' ὅτι ἀναχωρεῖτε ταύτην τὴν πρωτὴν εἰς τὰς πέντε ὥρας, διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου τοῦ διαπλέοντος τὸν Ῥοδανόν ».

Ὁ Λεωνῆς ἐδέχθη ταύτην τὴν διακοίνωσιν μὲ περισσotέραν γαλήνην παρ' ὅσην ἠλπίζε τις. «Δὲν φοβούμαι νὰ τὴν χάσω, ἀπεκρίθη μετ' ἐμπιστοσύνης, ὁ θεὸς ὅστις μ' ὠδήγησε πλησίον αὐτῆς, θέλει μ' ἐπαναφέρει ὅταν ἦναι καιρὸς».

Τῇ ἐπαύριον, ἡ μήτηρ καὶ ὁ υἱὸς ἐπεβίβασθησαν ἐπ' ἀτμοπλοίου μεγάλης διαστάσεως, ὡς προτιθεμένου νὰ ὑπερπηδᾷ τὰ ὁρητικὰ κύματα τοῦ Ῥοδανοῦ, τοῦ βασιλέως τῶν χειμάρρων. Ὁ Λαβαρέτος (ὄνομα τοῦ ἀτμοπλοίου) ἐπεχειρεῖ μετὰ θάρρους πάλιν τινὰ ἀπελπισμένην εἰκοσι ἡδη ἔτη. Ἀφοῦ ἐπιδεξιῶς ἄφησε τὴν προκυμαίαν τῆς Ἀγίας Φωτεινῆς καὶ ἀπεμακρύνθη τῶν ὕψηλων στηλῶν τοῦ Σταυροῦ τοῦ Πυρὸς ἔσχισεν, ἀσθμαίνων, τὸν καταρράκτην τὸν ὅποιον ὁ Ῥοδανὸς ἐκχέει εἰς τοὺς κόλπους ἐνὸς λειμῶνος τόσον ὀμαλοῦ καὶ τόσον μοναδικοῦ, ὅσον τὰ ἰδιότροπα κύματά του, τὰ ὅποια ὑψοῦνται ὑπεράνω τῶν μεγάλων νήσων τῶν ἀναγεγνημένων καὶ καταβροχθιζομένων παρ' αὐτοῦ. Εἰς ταύτην τὴν μεγάλην πεδιάδα, ἐκτεινομένην μέχρι τοῦ ὀρίζοντος, οὐδὲν εὐάρεστον ἀντικείμενον ὑπάρχει κινεῖν τὸν θατῆν, τὸν μὴ γνωρίζοντα παρὰ ἀτελῶς ποῦ τελευτῶσι τὰ ὕδατα τοῦ Ῥοδανοῦ καὶ πόθεν ἀρχίζουσι αἱ γόνιμοι γαίαι.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διεκρίνετο σκιαγράφημά τι ἐπὶ τοῦ κυανοῦ οὐρανοῦ, ἥτο δὲ τὸ προσεγγίζον ἀτμόπλοιο εἰς τὴν ὄχθην, τὸ ὅποιον, ῥίπτον μακρὰν τινὰ σανίδα ἐπὶ τῆς ὄχθης, ἐδέχετο νέους ὁδοιπόρους. Τελώνην τινὰ φυσιογνομίας πονηρᾶς καὶ ἐνεργητικῆς· ἀδελφὸν τινὰ Καπουτσίον μὲ ἐσθῆτα κυματίζουσαν, καὶ μὲ πόδας γυμνοὺς καὶ ῥυπαροὺς, τὴν δὲ φυσιογνομίαν ἀγρίαν ὡς ἐν γένει ἅπαντες εἰσὶν· ἐπίσης νέον τινὰ ἐνοικιαστὴν, ὕψηλόν ἀναστήματος καὶ φυσιογνομίας νοσητικῆς καὶ ἀγχίνους. Ἀγέλαι δὲ ἐνίοτε παιδίων ἡμιαγρίων ἔτρεχον ἐπὶ τῆς ὄχθης παραλλήλως τοῦ ἀτμοπλοίου κράζουσαι μεγαλοφῶνως καὶ ἀγρίως τοὺς ὁδοιπόρους διὰ νὰ τοὺς ῥίψωσι σολδιά τινὰ ἅτινα ἐγένοντο ἀντικείμενον ὁμηρικῶν μαχῶν.

Ἡ Κ. Λεονούερν, πιστὴ εἰς τὸ σύστημα τοῦ ἱατροῦ περὶ περισπάσεως τοῦ πνεύματος τοῦ υἱοῦ τῆς ἐκ τοῦ ῥεμβασμοῦ, ἔμεινεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος διὰ νὰ διαμείνῃ καὶ ὁ υἱὸς τῆς. Ἐτάθησαν ἐπὶ ἐμπορικῶν δεμάτων θεμένων ἐπὶ τῆς πρῶρας καὶ διευθετημένων μὲ τρόπον εὐπρεπῆ, θεώρου ὅλας τὰς ὡραιότητας τοῦ πανοράματος, πλέον μεγαλοπρεποῦς καὶ πλέον ποικίλου, παρὰ τοῦ ἐγκωμιαζομένου εἰς τὸν Γερμανικὸν Ῥῆνον.

Μετὰ πολὺν χρόνον δὲ ταξιδίδιον, τὰ ὄρη τῆς Σαβοΐας ἤρχισαν νὰ διαφαίνωνται, κυανᾷ μετὰ λευκοειδῶν ταινιῶν, ἃς τινὰς ὁ Λεωνῆς ἐξέλαβεν ἀντιπάζων, ἐνῶ δὲν ἦσαν εἰμὴ νέφη· ἐπὶ τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης ὄχθης ἀνωρθοῦντο λοφίσκοι, λόφοι γραφικοί, στεφανωμένοι ἐξ ἐρείπιων ἀρχαίων φρουραλικῶν φρουρίων. Ταῦτα δὲ τὰ ἐρείπια εἶναι

πολυαριθμότερα ἐκείνων τοῦ Ρεγγῶ, ἀλλὰ δι' αὐτὸ τοῦτο, ἴσως φαίνονται ἀξιοπεριεργότερα. Μακρύτερον δὲ ταῦτα τὰ φανταστικά ὄρη ἐπιβάλλουσιν εἰς τὸν ποταμὸν πολυαριθμούς ἐλιγμούς· οὐδὲ διέρχεται μετὰ κόπου διὰ τὰς ἀποκρήνους πλευράς του. καὶ εἰς τινὰ μέρη στρέφεται, κυλίσταται κατακρημνίζεται εἰς λευκοφαεῖς ἀφροὺς. Πρέπει τις τότε νὰ μεταχειρισθῇ ἵππους, διὰ νὰ βοηθήσῃ, βεβαιώσῃ τὸ βάδισμα τοῦ ἀτμοπλοίου, ὅτε ῥίπτει τὸν κύβον εἰσθρῶσκον τὸν Ῥοδανόν. Μετὰ δὲ ταύτην τὴν θεατρικὴν ἐποψίν, ὁ Λαβαρὲτ ἐστάθη παρὰ τὸν πύργον τοῦ Πέτρου, τὸν λίαν ἐναέριον καὶ κατατρυπημένον, ὡς ἡ φωλεὰ τοῦ ἀετοῦ εἰς τὴν κορυφὴν ἀποτόμου σκοπέλου· ἀπέρχεται δ' αὐθις ἐμπροσθεν τῶν σκοπέλων τῶν συσσωρευμένων παραδόξως, ἀρ' ὧν ὑψοῦνται μᾶλλον τὰ ὄρη. Μετὰ τὸν Ῥόγκον δὲ μεγίστην τινὰ περιστροφὴν ποιεῖ διὰ νὰ παραπλεύσῃ τὸ ὕψηλότερον τούτων τῶν ὀρέων, τὸν ὀδόντα τῆς Γαλῆς· τέλος εἰσέρχεται εἰς τὴν ὀφιοειδῆ αὐλακα τὴν ἐνόουσαν τὸν ὁρητικὸν ποταμὸν μὲ τὴν γαληνιαίαν λίμνην τοῦ Βουργέτου. Ἐὰν πιστεύσωμεν παράδοσιν τινὰ τοῦ τόπου, ἡ διώρυξ αὕτη ἠνοίχθη πάλαι ποτὲ κατὰ διαταγὴν τῆς ἡγεμονίδος τοῦ Λανάρου θελούσης νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἐραστὴν τῆς εἰς Χαμπερίας. Ἀλλὰ τίς θνητὴ ἐπιθυμία ἐξεπληρώθη ὀλοκλήρως! Ἀκουσίως βεβαίως αὐτῆς, ἐντελῶς ὀρζοντείου ὄντος τοῦ λειμῶνος, οἱ ἀμαθεῖς χειρῶνακτες ἐποίησαν αὐλακα μὲ ἐλιγμούς τόσον ἀποτόμους καὶ παμπληθεῖς, ὥστε χάνει τις τὴν ὑπομονὴν εἰς τὸ νὰ τοὺς διατρέξῃ.

Διὰ νὰ προφυλάττουν τὸ ἀτμόπλοιο βιαίας τινος γοργότητος, ἠναγκάζοντο νὰ ζευγνύωσι δωδεκάδα ναυτῶν διὰ νὰ δύνανται ν' ἀπαλλαχθῶσιν ἐπιτυχῶς τῆς περιπεπλεγμένης ταύτης διόδου συγκειμένης ἐκ μυρίων κλπῶν. Τοσοῦτον δ' ἐπλησίαζον τὰς ἀκτὰς ὥστε τὰ δένδρα ἐτυπτον τὰ πρόσωπα τῶν ὁδοιπόρων· ἅμα δὲ παρήλλαξαν τὸν τελευταῖον στοῖχον τῶν Αἰγείρων, ἐπαρουσιάσθη μεθ' ὅλης τῆς καλλονῆς του καὶ τῆς τερπνότητος, ὁ λιμὴν τοῦ Βουργέτου, τοῦ ὁποῦ ἡ αἰγλήσσσα θεὰ ἀνακαλεῖ εἰς τὸν ὁδοιπὸρον τὰς φυσικὰς καὶ θαυματουργὰς καλλονὰς τοῦ Βοσπόρου.

Κάτοπτρόν τι διαυγὲς βαθυχρόου κυανοῦ συγχεόμενον περὶ τὴν μεσημβρίαν μετὰ τῶν χαμηλῶν λειμῶνων, ἐφαίνετο ὥστε ἐξετείνεται μέχρι τῶν προπόδων τῶν ὕψηλων ὀρέων τῶν ἀενάως χιονοσκεπᾶστων καὶ χωριζόντων τὴν Σαβοΐαν ἀπὸ τὸ Πεδιμόντιον. Πρὸς ἀνατολὰς καὶ δυσμὰς ἔτερα ὄρη ἐγγύτερα ὑψοῦσι ὁποτόμως τὰ ἄκρα των ὅτε μὲν ξηρὰ καὶ ῥικτὰ, ὅτε δὲ κεκοσμημένα ἐκ νομῶν ἀνθηρῶν συγκειμένων ἐκ φυλλωμάτων πυκνῶν. Ἐν δεξιᾷ βράχος καθέτως τετμημένος σχηματίζῃ λίμνην βαθύαν γέμουσαν ἀενάως ὕδατος· ἐξ ὕψους δὲ δάτη σίτις καὶ χλοεὰ καλύπτουσι τὰς τερπνοτάτας οἰκήσεις.

Ὅσω ὁ Λεωνῆς καὶ ἂν ἦτο προσηλωμένος ἐφ' ἐτέρου ἀντικειμένου δὲν ἔμενεν ὅμως ψυχρὸς ἐμπροσθεν τοῦ ὑπερτάτου τούτου θεάματος. Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἡ ὄψις του ἐχρωματίσθη, ἡ ἀναπνοή του κατέστη ταχυτέρα, οἱ ὀφθαλμοὶ ἠκτινοβόλησαν· τὸν μοναδικὸν δὲ τούτον ἐρεθισμὸν συναισθάνεται τις, ὅτε παρουσιάζεται ἡ ἀληθὴς καλλονή· τὴν δὲ Κ. Δενοῦερν οὔτε ἡ φύσις δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἐκ τῆς σφραγίδος της, ἀνελάμβανε δὲ ἐλπίδας ὅτι ἡ παρὰ χεῖρα ἐντύπωσις εἰς τὸν υἱὸν της ὡς ἐκ τῶν θεληγέτρων μιᾶς νέας κόρης, βαθμῆδον ἤθελεν ἀδυνατήσει, ἐξαλειφθῇ, διὰ τῆς θεωρίας τῶν ἀριστουργημάτων τῆς δημιουργίας.

Τῶν αὐτῶν ἡ χρῆσις τῶν θερμῶν ὑδάτων, τὰ ταξείδια, αἱ ἐπιποιοὶ ἐπιδρομαὶ εἰς τὰ ὄρη, ἔδωσαν εἰς τὸν νέον νέαν ζωὴν. Οἱ μυῶνες του ἔλαβον εὐρύτητα, ἡ ὄψις του ἀνδρικὴν τινὰ χροιάν, καὶ ἡ φωνή του σταθερώτερον τόνον. Ὁ δὲ ἰατρός καὶ ἡ Κ. Δενοῦερν ἐκράτησαν συνεχῆ ἀλληλογραφίαν, ἐτόλμησε μάλιστα ὁ ἰατρός νὰ τὴν ὑποσχεθῇ τελείαν θεραπείαν, ἐὰν ὑπάγῃ νὰ τὸν εὗρωσι εἰς τὴν Ἰταλίαν.

Πρωτὴν τινὰ ὁ Λεωνῆς εἰσῆλθε πρὸς τὴν μητέρα του μὲ φυσιογνωμίαν σοδαρὰν καὶ ἀποφασιστικὴν.

— « Ἀγαπητὴ μαμά, εἶπε, ἔλαβα νέαν τινὰ ἀγγελίαν, πρέπει νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς Φουρβιέρρας.

— Τέκνον μου! ἐφώναξε ἡ Κ. Δενοῦερν, συλλογίστου ὅτι ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας ἀπολλύομεν καρποὺς ἐνὸς μηνός.

— Καλὴ μου μητέρα, πρέπει ἐπανέλθειν ὁ Λεωνῆς μὲ τὴν γλυκεῖαν του ἀλλὰ θετικὴν φωνήν.

Ἡ Κ. Δενοῦερν ἀνέλυθη εἰς δάκρυα, καὶ ὑπεχώρησε, ἐξ ἀδυναμίας μητρικῆς.

Ὁ Ῥοδανὸς τοὺς ἐπανεφέρειν εἰς αὐτὴν ἅπαξ ἐπὶ τῶν ταχέων ὑδάτων του, καὶ ἡ δίνη τοῦ ἀτμοῦ ἡ ὥθη μετὰ τῆς ταχύτητος αὐτοῦ ὥστε ἐντὸς ἑξ ἑπτὰ ὥρῶν ἐφθασαν εἰς Λυών. Διήλθον τὴν νύκτα εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν των καὶ τὴν πρωτὴν ἐβιάσαν μετὰ τὴν δρόσον πρὸς τὸ παρεκκλήσιον. Τοῦ Λεωνῆ σύμμοος, ἄνευ κατηρείας, ἐφαίνετο ὅτι μετεμόρφωσε τὸ ὥχρον πρόσωπον πάνδημόν τι καὶ οὐράνιον αἷτιον.

Ἡ μήτηρ του δὲν ἐτόλμα νὰ τὸν ἐρωτήσῃ φοβουμένη μήπως ἰδεῖ ὅτι παρατηρεῖ τὰς ἀνησυχίας του, τὸν παρατηρεῖ λαθραίως.

Ἄν καὶ εὗρισκοντο ἐπὶ τῶν θερμότερων ἡμερῶν τοῦ θέρους, ὁ ζωηρὸς ἀὴρ τῆς πρωίας καὶ τῶν ὑψωμάτων ἐφαίνετο ὅτι ἔδιδε εἰς τὰ σώματα ἐλαστικότητα, εἰς δὲ τὸ πνεῦμα χαρακτήρα τινὰ τολμηρότερον. Ἡ λάμψις τοῦ ἡλίου ἐξαροποιεῖ τὴν ψυχὴν, τὰ δὲ κομψὰ ἐργαστήρια τῶν κομβολογιῶν ἐσπινθηροβόλουν μαγευτικὴν τινὰ λάμψιν.

— « Καλὴ μητέρα, εἶπεν ὁ Λεωνῆς, σταθεῖς ἐπὶ Εὐτέρπ. τόμ. Η'. φυλλάδ. 60

στιγμὴν, πόσον ὁ οὐρανὸς εἶναι καθαρὸς καὶ ὠραῖος! Πόσον ἡ αὐγὴ εἶναι ἐξαισία!

Ἡ Β. Δενοῦερν, ἥτις μέχρις ἐκεῖ ἐπορεύετο μὲ τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην, ἔρριψε τοὺς ὀφθαλμοὺς περίξ αὐτῆς καὶ ἐρρίγησε παρατηροῦσα ὅτι εὗρεθῇ κατ' εὐθείαν ἀντικρὺ ἐνὸς ἐργαστηρίου μαρμαροκόπου, πλήρους μοναχῶν, σταυρῶν, καλπῶν καὶ ἐτέρων ὠραϊσμῶν ἐνταφίων· λαβοῦσα ἄνευ ἀπαντήσεως τὸν βραχίονα τοῦ Λεωνῆ, τὸν ἠνάγκασε νὰ πορευθῶσι μὲ πυρετώδη τινὰ ἀνυπομονοσίαν.

Τινὰ βήματα μακρόθεν ὠδή τις μελαγχολικὴ, βραδεία, πανηγυρικὴ, μιγνυομένη μὲ ζῶνους προσέβαλε τὰς ἀκοὰς των καὶ τοὺς καθήλωσεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐν τῇ θέσει ὅπου εὗρισκοντο, ὥστε ἤρχισαν νὰ τρέμωσι, τῆς δὲ Κ. Δενοῦερνς ἐδιπλασιάσθη ὁ τρόμος· θεωροῦσα μαῦρα ἐνεδυμένον τὸν υἱὸν της, καὶ ὑποπτευθεῖσα ἀπευκαταῖον συμβᾶν ἀνέβαινε μὲ βῆμα ταχὺ μὴ γνωρίζοντα ποῦ βαδίζει.

Κακὴ τύχη δὲ ὦθησε τὴν Κ. Δενοῦερν νὰ πορευθῇ ἐφ' ὁδοῦ, ἀγούσης πρὸς τὸ παρεκκλήσιον, διότι ἅμα προσήγγισαν εἶδον φέρετρον κεκοσμημένον ἐξ ἐριούχου λευκοῦ ἐμφράζον τὴν θύραν τοῦ παρεκκλησίου καὶ νεκρικὰς ὠδὰς ἤκουσαν ὑφ' ὧν μένει τοῦ οὐρανοῦ ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς φθιστικῆς κόρης... Ὁ Λεωνῆς εἰσῆλθε μετὰ τῆς μητρὸς εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐγονάτισεν ἐπὶ τοῦ λίθου ὅπου τὸ φέρετρον. Πολύλακίς ὁ γοερὸς κλαυθμὸς του ἀπεκρίνετο εἰς τοὺς τῶν γονέων της συμμορφούμενος δὲ μετὰ τῶν λοιπῶν ἐσηκώθη, ἡγίασε τὸ φέρετρον καὶ ἐπορεύθη πεζὸς μέχρι τοῦ ὁμοῦ κοιμητηρίου.

Ἡ ἀπώλεια ταύτης τῆς νέας ἔχυσε λύπην τάσον πικράν εἰς τὰς καρδίας τῶν συγγενῶν της, ὥστε οὐδεὶς ἐπαρετήρησε τὴν ἐμφάνεισιν τῶν δύο τούτων ξένων προσώπων μεταξὺ τῆς οἰκογενείας. Τὸ φέρετρον ἐβλήθη εἰς τὸν βόθρον· αἱ τελευταῖαι προσευχαὶ ἀνεγνώσθησαν, καὶ ἁγιασμὸς ἐπροσφέρθη τελευταῖον εἰς ἐκείνην ἥτις ἐπλάσθη διὰ νὰ θεοποιηθῇ. Ἐκπληρωθέντων πάντων, ὁ Λεωνῆς ἐρρίφη εἰς τοὺς βραχίονας τῆς μητρὸς του μὲ τινὰ παροξισμὸν δακρύων. Τὸν ἔσφιξε εἰς τὴν καρδίαν της, κλαίουσα μετ' αὐτοῦ· ἀλλ' ἀμέσως ἠθάρθη ὅτι ἐσκληρύνθη, καὶ ὅτι ἐκράτει φορτίον βαρύτατον· ἐφώναξε μεγαλοφώνως, καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τῆς ἅμμου, τοῦ Λεωνῆ ἀποθανόντος.

Ὅταν ἔμαθεν εἰς Χιλῶνας τὴν ὁλοθνήσκουσαν τοῦ δράματος τούτου, ὁ ἀγαθὸς ἰατρός, καὶ ὁ εὐσεβὴς ἱερεὺς, ἔσπευσαν νὰ ὑπάγῃ πρὸς ζήτησιν τῆς δυστυχοῦς μητρὸς. Συνοδοιπορήσαντες, ἐφθασαν εἰς τὸν τόπον τοῦ τραγικοῦ συμβάντος. Καὶ ὁ μὲν ἱερεὺς ἐνόμιζεν ὅτι ἐθριάμβευσε ἐν ὀλίγοις θεωρήσας τὴν ἀνθρωπότητα ὅλην, καὶ ὑποκειμένην εἰς φθοράν, ὥστε ἀγογγύτως νὰ ὑποκείμεθα εἰς τὰς θείας θελήσεις· ὁ δὲ ἰατρός ἐφρόνει ὅτι μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς ὑπάρχουν συμβάντα κεκαλυμμένα μὲ σκοτεινὸν πέπλον ὡς μὴ δύνα-

μένης τῆς διανοίας μας νὰ ἐμβατεύσῃ εἰς τὰ μυστή-
ριά των.

Α — Ω. Δ. Β. Η.

Ο ΕΡΓΥΡΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ.

Κεφάλαιον Δ'.

(Συνέχεια, ἴδε φυλ. 59).

Οἱ κάτω τοῦ πύργου συνδιαλεγόμενοι ἦσαν γυ-
ναῖκες, τὸν ἀριθμὸν τέσσαρες. Καὶ ἡ μὲν ἦτο ἡ-
δη προβεβηκυῖα, ἡ δὲ εἶχεν ὑπερβῆ τὴν μέσσην ἡ-
λικίαν, ἡ τρίτη ἦν νέα ἀνθηρὰ καὶ ἡ τετάρτη
μακρὰ εἰκοσιπενταετῆς περίπου, καὶ δούλη βε-
βαίως ὡς ἀπεδείκνυε τὸ χρῶμα αὐτῆς συνδυαζό-
μενον μετὸν χρόνον καὶ τὸν τόπον περὶ οὗ ἡμῖν
ὁ λόγος.

— Καὶ ἦδη, τέκνον μου, ὅτε σὲ ἐσυμβούλευ-
σα ὅτι αἱ περιστάσεις ὑπαγορεύουσι καὶ ἡ ἀγαθὴ
καρδιά σου ἀπαιτεῖ, ἔλεγεν ἡ πρεσβυτέρα τῶν
γυναικῶν, (οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ πρῶτοι λόγοι οὓς οἱ
δύο ἀκροαταὶ ἤκουσαν εὐδιακρίτως) ἦδη, ἀφίνου-
σα τὸ λυπηρὸν τοῦτο καθῆκον, μεταβιβάζω εἰς ἄλ-
λο μᾶλλον εὐάρεστον. Διαβεβαιώσον τὸν πατέρα
σου περὶ τῆς πρὸς αὐτὸν ἀμεταβλήτου ἀγάπης
μου, καὶ ἐνθουμῶσαι τον, ὅτι ἀπαιτῶ νὰ ἐπανελ-
θῇς πάλιν, ὡς μοι ὑπεσχέθη, νὰ σὲ ἰδῶ, πρὶν χω-
ρισθῶμεν διὰ παντός.

Οἱ λόγοι δὲ οὗτοι, διὰ φωνῆς τῆς μάλιστα φιλο-
στόργου προφερόμενοι, ἀπευθύνοντο πρὸς τὴν
νεωτάτην τῶν γυναικῶν, ἥτις ἐφάνετο ἀκροάζο-
μένη αὐτοῦς ἐν συγλήνῃσι ψυχῆς. Εἰπούσῃ δὲ
τῆς πρεσβυτίδος, ὕψωτε τοῦ ὀφθαλμοῦ τῆς τοῦς
πλήρεις δακρύων, τὰ ὅποια ματαίως ἠγωνίσθη
νὰ ἀποκρύψῃ, καὶ ἀπεκρίθη διὰ φωνῆς ἥτις ἐφθα-
σεν εἰς τῶν δὴ νέων ἀνδρῶν τὰς ἀκοὰς ὡς γοη-
τευτικὸν τι σειρήνος ᾄσμα, τόσον οἱ φθόγγοι
αὐτῆς ἦσαν ἐναρμόνιοι καὶ γλυκεῖς.

— Περὶ τὸν εἶναι, θεῖα μου φιλότατη, νὰ μοι
ἐπενθυμίζεις ὑπόσχεσιν, τὴν ὁποῖαν ἐγὼ αὕτη το-
σοῦτον γλυκὺ συμφέρον ἔχω νὰ μὴ λησμονήσω
ποτέ. Ἄν ὁ πατήρ μου δὲν ἐπανεῖλθῃ μετ' ἐμοῦ
τὴν ἀνοιξίν, ἔσο βεβαία ὅτι τοῦτο δὲν θὰ προέλ-
θῃ ἐξ ἐλλείψεως προτροπῶν καὶ παρακλήσεων ἐ-
δικῶν μου.

— Ἡ ἀγαθὴ Οὐίλλη θὰ σὲ συνδράμῃ πρὸς
τοῦτο, ἀπεκρίθη ἡ θεῖα μειδιώσα καὶ στρέψασα
πρὸς τὴν τρίτην γυναῖκα βλέμμα σοβαρὸν ἄ-
μα καὶ πρόσχαρι, ἐξ ἐκείνων δι' ὧν, κατὰ τὰς
τότε ἀριστοκρατικὰς ἐθιμοταξίας, οἱ ἀνώτε-
ροι συνώδευον τὸν λόγον αὐτῶν δόσκις ἀπεί-
νοντο πρὸς ὑποδεέστερον. — ἔχει, ἔνεκα τῆς
πίστεως καὶ τῶν ἐκδουλεύσεών της, πᾶν δικαίω-

μα εἰς τὸ νὰ χαίρῃ τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν εὐνοίαν
τοῦ στρατηγοῦ Γραβύζον.

— ἔχει πᾶν δικαίωμα καὶ εἰς τὴν ὑπόληψιν καὶ
εἰς τὴν ἀγάπην αὐτοῦ, ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις ἐν προ-
θυμίᾳ ἀποδεικνύουσα ὅτι ἤθελε νὰ κολάσῃ διὰ
τῆς ζήσεως καὶ τῆς εἰλικρινοῦς ἀγάπης της τὴν ψυ-
χρὰν τῆς θεῖας τῆς εὐγένειαν. Οὐδὲν εἰς αὐτὴν ὁ
πατήρ μου θέλει ποτὲ ἀρνηθῇ.

— Καὶ εἶσαι βεβαία ὅτι ἡ Κυρία Οὐίλλη θὰ θε-
λήσῃ νὰ μᾶς συνδράμῃ; ῥώτησεν ἡ θεῖα ἡν αἱ
διαχυτικαὶ ἐκφράσεις τῆς ἀνεψίας της οὐδαμῶς
κατέπεισαν νὰ λησμονήσῃ τὰ καθήκοντα τῆς ἀ-
ξιοπρεπείας. — Ἄν ἀποκτήσωμεν σύμμαχον τό-
σον ἰσχυρὰν, ἄρκευτος, εἶναι ἡ ἐπιτοχία μας.

— Τοσοῦτον εἶμαι πεπεισμένη, κυρία μου, ὅτι
ὁ εὐκράης ἀὴρ τῆς νήσου ταύτης εἶναι ὠφέλιμος
εἰς τὴν ὑγείαν τῆς μαθητρίδος μου, ὥστε, καὶ ἄλ-
λῃ αἰτία ἂν δὲν ὑπῆρχε, βεβαίως ἤθελα συνδράμει
ἐφ' ὅσον ἡδυνάμην εἰς τὰς ἐπιθυμίας σας.

Ἡ Οὐίλλη ἐλάλει μετ' ἀξιοπρεπείας καὶ μετ'
ἀνεπαισθήτου συστολῆς κατ' ἀνάγκην παρεντιθε-
μένης μετὰ τῆς πλουσίας καὶ εὐγενοῦς θεῖας
καὶ τῆς ὑπομισθίου τοῦ ἀδελφοῦ της παιδαγω-
γοῦ. Οὐχ ἦτοιν ὅμως οἱ τρόποι της ἦσαν πλή-
ρεις χάριτος καὶ ἡ φωνή της ὡς ἡ τῆς μαθητρίδος της
γλυκεῖα.

— Πρέπει λοιπὸν νὰ θεωρῶμεν ὡς βεβαίαν
τὴν νίκην, ὡς ἔλεγεν ὁ σύζυγός μου ὁ ἀντιναύαρχος.
Διότι ὁ ναύαρχος Λάσεϋ, φιλότατη μου κυρία Οὐί-
λλη, ἠκολούθησε καθ' ὅλην του τὴν ζωὴν ἀξίωμά
τι καὶ αὐτὸ ἔχων ὡς ὑπογραμμὸν ὅλων τῶν
πράξεών του ἀπέκτησεν ὅλην ἐκείνην τὴν δόξαν
ἣν ἔχαιρεν εἰς τὸ ναυτικὸν τοῦ βασιλέως. Τὸ ἀ-
ξίωμα δὲ τοῦτο ἦν, ὅτι διὰ τῆς θελήσεως τὰ
πάντα κατορθοῦνται, ἀξίωμα εὐγενὲς καὶ γεν-
ναῖον, ἀξίωμα τὸ ὁποῖον παρήγαγε τοσοῦτον λαμ-
πρὰ ἀποτελέσματα, τὰ ὅποια δὲν ἔχω χρεῖαν νὰ
σοὶ ἐνθυμίσω, καθότι πάντες τὰ γνωρίζομεν.

Ἡ Οὐίλλη ἐκλινεν εὐσεβάστως τὴν κεφαλὴν εἰς
σημεῖον ἀναγνωρίσεως καὶ τῆς γνώμης ταύτης καὶ
τῆς φήμης τοῦ αἰδίδιμου ναυάρχου δὲν ἔκρινεν
ὅμως ἀναγκαῖον νὰ ἀποκριθῇ, ἀλλὰ μεταβαλοῦσα
τὴν ὁμιλίαν, ἐστράφη πρὸς τὴν νέαν μαθήτριαν
της καὶ τῇ εἶπε διὰ φωνῆς μελιχίου.

— Γερτρούδη, ἀγαπητὴ μου φίλη, θέλεις νὰ
ἐπανεῖλθῃς εἰς τὴν τερπνὴν ταύτην νῆσον, — εἰς
τὰς εὐώδεις αὐτὰς αὔρας...

— Καὶ κυρίως εἰς τὴν φιλότατην μου θεῖαν!
ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις. Ἐπεθύμουν νὰ ἦτο δυνατόν
νὰ καταπεισθῇ ὁ πατήρ μου νὰ διαθέσῃ τὰ εἰς
Καρολίνην κτήματά του καὶ νὰ ἔλθῃ ἐδῶ νὰ ἐγ-
κατασταθῇ διὰ παντός.

— Δὲν εἶναι εὐκόλος εἰς πλούσιον κτηματῆαν
ἡ τοιαύτη μετοίκησις, ὡς φητάζεσαι, κόρη μου,
ἀπεκρίθη ἡ κυρία Λάσεϋ. Καὶ μέλονότι ὡς μεγά-
λην μου εὐτυχίαν θεωρῶ τὴν πραγματοποίησιν
τῆς ἰδέας ταύτης, ποτὲ ὅμως δὲν θὰ παρακινήσω